an sjáns hann til að sjá hvað hann hjóst hann einn hafa á
hönnina. Enn hvað meinn! hvílíkt skjegg hefur hann minn? sag
-ði greifafrúin, sáu ag hún talaði við sjálfa sig. — Júlíen hvísl-
aði alhátt á báðu sinni, án þess að skilja hvaðeina af undrunn móð-
-ursinnar. Þá hann gat ekki hundist hún minnka hálfu ágæ
fu sinni: hnjóstunglunt ag himintjaldið þúsund mjötlejánir mjúka
birtan, svanaði nafnunum í nanda möðhimmum, ag háfe ofnar dimnar
á hjönn vafahunni, sem Júlíen ag Flennie — hvað ástmunir ástaðjóst,
— mundi hafa hundjóst álaðinglis almennileg, enn eins ag nú stóð á,
hátti þeim hún mjög hvaðdjeg, svo satt sje sagt, þá var alt heind
-ur svart: vagninn, ag Hir hestarnir, ag tarín sjálfar, sem vanu
hennir á stámdannunum. Enn guðminn! Hjer munað hjóna núst
hingji á leiðinni? spurði greifafrúin. Hjajar skuldekurstund
-in, svanaði nafnunum. Hvernig? sagði greifafrúin, sem var
álaðingis hissa. Hjer gleymjið, að sig hef gnikjist mitt með mj
-er. Jú! það er satt, sagði greifafrúin. — Óðara en þau hóf
-du skept aftur, tóku svæinum sitt hvorjist hvor, ag hjóku á hjönn
-una í nafnunum skeig upp hann á efter þeim, dinnar hefhust, ag
án þess að hönnin gjæta gjörhað á, hvernig það gjekk til, mink-
aðist sálin, sem hafði skilnjist í sama hjóli sem þau hönn upp
vagninn, eins ag það væri skanjið af gjáfninni, ag vagninn B. innhí
-ar, hann nú í sanhverfa njinkni: nú var hanjið af skað, með ógn
-arlegri skeijiskunt; nafnunum í nagnið möðimmum talaði eftir
hvað, þegar hönnin tóku efter að hann var farin, þau
hafi efter að hvetja sig. Hvað á nafnu að gjöra þegar dimmt er,
ag einginn er sem talar? sagði —, ag það gjörði hetjan ag hetjunn
-ar á sögu minni. Enn skuldekurstund efter að Júlíen ag Flennie
vagn hann að heimar, svápu þau í mesta ugglejsi (= andvaraleysi)
við skjóstinn hvort á öðru. — — — — Skáguninn — — —
Þegar Júlíen ag Flennie vöknuðu, var hálfdimmt, ag svalandi andvari
þaut um hvamfis þau; þau höfðu sofið þá í nagn sexstundir, enn ca
ginnunn var ekki liðinn ekkji. Þráðfaldlega tóku þau efter því
að þau vöru ekkji í nagninnunni, ag þegar þau vöru glaðvöknuð, sáu
þau að þau vöru hætt í skóg vaxinn. Þótti dátt á, ag hjer ag hó
-r hvá í þér mjúkhunna dimmunum skuggunum; Júlíen nærði sig upp
mót sjálfum sínni. Flennie sagði hann. Júlíen, jeg er hræddd, sag
-ði Flennie, sem einnigis gat illa leynt hannuga sínnni að gr
áta sem gagntók hana, þaraf hún var mjög hvátlan sínnum á ein-
mana stað, þvílíkan. Elskings sjálfur! sagði Júlíen, jeg hef
þig, verður ekkji hræddd. Hjá ginnum svo lángt þú hálfinni, hvá
-ðan akkar ag Kárr, svanaði Flennie, alhátt í sáma hráddi. Hjá er
nátt, hvar er Skuldekurstundin okkar? Hvar er minnigjið okkar
sem við gjörðum hvert okkur í? Hvar er hjóta hræfnisjið, þegnar